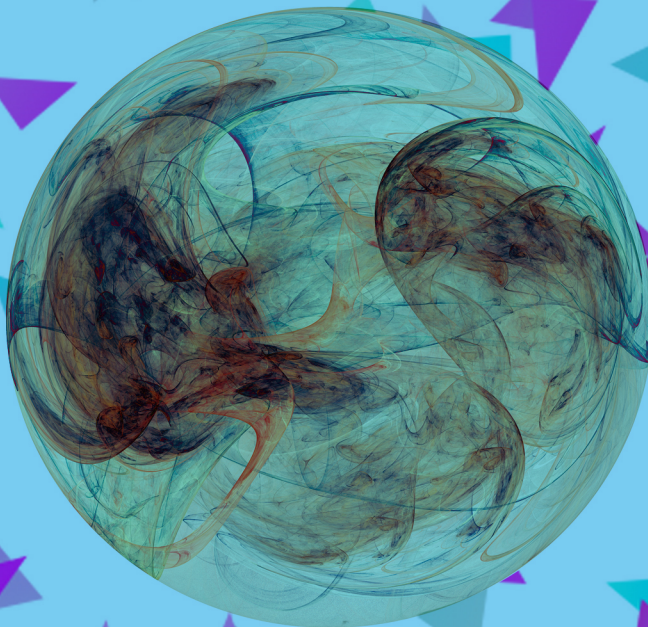


דוֹיִרְחוֹן מִקוּוֹן לַסִּיפּוּרִים קְצָרִים

רְסִיִּה

מה שאלר קליכרון...



יפעת גדות
שרון גרינברג-ליאור
עינת מזור
שירי ראב

קרין אהרון
לוטם בוקס
מרב בן-שושן
ציפורה בראבי

גיליון 6

אוקטובר 2020, תשרי ה'תשפ"א

דבר העורכים

חיי כל אחד מאיתנו מורכבים מתמונות של אירועים וחוויות שהופכים ברבות השנים לרסיסי זיכרונות. לעיתים הזיכרונות מוחשיים יותר וחרוטים בנו ביתר שאת ולעיתים אלו זיכרונות עמומים ומעורפלים. רסיסים אלה מלווים את חיינו והופכים לחלק בלתי נפרד ממי שאנחנו והם אלו שגם מאפשרים לנו לתקשר עם הסביבה, עם האנשים שבחיינו – שלהם ולנו – רסיסי זיכרונות דומים או משותפים.

בכתב העת שלנו אנחנו קוראים לכם פעם אחר פעם לשלוח לנו רסיסי זיכרונות כאלה, רסיסי סיפורים הנותנים הצצה אל חייכם וחייהם של אחרים.

בגיליון השישי שלנו אנחנו מתכבדים להגיש לכם מגוון של רסיסי חיים וחוויות ששלחו לנו יוצרים. יתכן שחלקם יהיו זהים לאלו שלכם או דומים לרסיסים שחלפו בחייכם.

אנחנו מודים לכותבים המשתתפים בגיליון ולכם הקוראים הנאמנים שלנו שממריצים אותנו להמשיך בעשייה.

אנחנו מקווים שתיהנו מהקריאה ותתרגשו שלכם,
עדנה אפק ואלירן דיין

**"רסיסים" הוא כתב עת מקוון המתפרסם בכל חודשיים.
בכל גיליון יפורסמו 8 סיפורים בלבד.**

הגהת הסיפורים והבעלות על זכויות היוצרים – כל אלה באחריות הכותבים בלבד.

כתב העת רסיסים מאפשר במה לסיפורים ואינו אחראי לשגיאות כתיב ותחביר בסיפורים.

העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בכתב העת, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי־פרסום יצירתו בכתב העת.

גיליון 6

אוקטובר 2020, תשרי ה'תשפ"א

מבשלת זיכרונות

שירי ראב

על אמא אומרים שהיא מבשלת זיכרונות. "האוכל שלך כל כך טעים" אומרים לה כולם "בדיוק כמו פעם, בבית של סבתא סוניה". אמא שלי משחזרת אוכל שאכלנו בכל מיני נקודות זמן מיוחדות או אוכל מלפני שנים. היא יודעת להכין אוכל של חגים ומתכונים מסובכים מהתקופה לפני שהיו עזרים מיוחדים במטבח וכל מיני ג'אגטים.

בשישי האחרון היא קמה מוקדם ושלפה מהארון מחבת רחבה. היא קיבלה את המחבת הזאת מדוד שלי שמקים ומפרק מבנים טרומיים בבסיסים צבאיים. חדר אוכל נסגר באחד הבסיסים והוא אסף לאמא שלי משם מחבת ענקית כזאת שאפשר לטגן בה גם אלף קציצות בבת אחת. אמא שלי שלפה את המחבת הזאת והכריזה שהיא תטגן קציצות בשר בשמן עמוק בדיוק כמו שאכלנו לפני עשר שנים כשיצאנו יחד היא אבא אני ושני אחיי לקמפינג בכינרת.

תוך כדי קיצוץ פטרוזיליה ובצל במטבח שלה היא מזכירה לנו איך אז על הבוקר מול הים קצצנו יחד על קרש עשבי תיבול ואיזה חוויה זאת הייתה לנו פעם ראשונה בקמפינג משפחתי. היא ממשיכה ומספרת עם ברק בעיניים כמה היה חשוב לאבא שניסע יחד. איך הקמנו את האוהל ועשינו מדורה ואיך הכרנו תוך דקה את כל שאר האנשים בחוף וכמובן הזמנו אותם לאכול קציצות חמות ישר מהמחבת שלנו. אמא עומדת מול השיש עם המחבת הענקית שלה ומחממת שמן ותוך כדי שהיא מרטיבה את הידיים ומכדררת כדורים מושלמים לקציצות אני נזכר בקמפינג ההוא המשפחתי בכנרת מלפני שנים.

אני זוכר איך התרגשנו לילה לפני ואיך ארזנו כמעט את כל הבית. לא היינו משפחה של קמפינג, יותר של בתי מלון אז ארזנו הכול מהכול. לקחנו איתנו מזרנים, מצעים, כריות, בגדים להחלפה, כלי בישול, עצים שאספנו. את האוטו העמוס ואותנו לקחנו עד טבריה. כשהגענו אחרי שפרקנו הכול בהתלהבות נסינו להקים את האוהל שהשאלנו מאח של אבא, שהוא בניגוד אלינו טיילן ותיק. אחרי ארבע מאות ניסיונות כושלים להשחיל ולחבר מוטות מפה לשם ולמתוח את הבדים לא הוקם אפילו משהו שקרוב לאוהל. אנשים בחוף הציעו לעזור אבל אבא ואמא היו נחושים לפתור את פאזל האוהלים הזה לבד. כך קרה שאחרי כמה שעות הטונים בחוף התחילו לעלות. אספנו את עצמנו, את האוהל ושאר הציוד ונסענו חזרה לבית במושב. ישבנו במכונית מאוכזבים והקשבנו כל הדרך למריבות בין אמא לאבא.

אמא שלי מוסיפה לתערובת הקציצות שלה אלף תבלינים, "שיהיה הרבה טעם" היא אומרת.

אני מקשיב לה מספרת על הקמפינג ההוא וחושב בראש שגם לזיכרונות האישה הזאת מוסיפה אלף תבלינים שגם אותם אחרי שנים נוכל לבלוע איכשהו, שיהיו גם הם טעימים.

גיליון 6

אוקטובר 2020, תשרי ה'תשפ"א

מתנה מהלב

יפעת גדות

הכל נראה בו רגיל למדי, חשבה, למרות שענייה היו אפופות שינה והיה לילה. אמצע הלילה. "באתי לתקן", הוא אמר לה, והיא התכווצה כשנזכרה למה הגיע כל כך מהר, אי שם מהצפון. הוא אמר לה שהוא מיד יוצא לדרך, אחרי שסיפרה לו על האיש שניסה לקחת מה שלא רצתה לתת, והתעקש, וצעק, והכעס שלו חלחל אליה לגוף ומילא אותו בבועות גדולות של פחד. עד שנכנע והלך.

ועכשיו הוא פה. איש אחר. שהגיע לתקן. בשלוש לפנות בוקר.

הם עלו יחד לגג, ועמדו שם הם והלילה. היא הסתכלה עליו, מחפשת סימנים של איש שאכן יודע להציל ולתקן אבל שקט אפך אותו. מראהו השברירי, והעיניים שדבר לא ניתן היה לנחש בהן, עוררו בה תהיות, אבל משהו בה החל להירגע והשקט החל נוגע גם בה.

היא רצתה שהיום שהיה ייבלע בלילה הזה לגמרי, ולכן נכנעה למגע ידיו שביקשו רק ללטף. רגע אחרי, במיטה, כיבתה את הלילה וסערת הגוף האירה את שניהם. הזרות ביניהם אחזה בהם והלחיטה אותם, וכשצינת הבוקר הגיעה היא ליטפה אותם כמי שהיו שם כבר קודם. הרעב למגע לא נרגע אצל שניהם גם בשבועות שאחרי, ואולי בשל כך לא הבחינה במשהו חריג אצל האיש שהבעיר אש גדולה בגופה ובלבה.

באחד הימים בא שוב בחשכת הלילה כי קראה לו, כי הייתה חייבת שיהיה לצידה. הוא והשקט שלו. הוא והסערה של גופו. אותו לילה הניחה את ידה על חזהו ונבהלה. היא לא הרגישה דבר. המקום שם ידעה שהנשמה שוכנת לא זע. שום פעימה לא הורגשה. היא הביטה בפניו, מבועתת, מחפשת אחר הסבר. "זה כך", אמר לה. "אין לי לב. כבר שנים רבות שאין לי לב".

קור עז הציף את גופה. לבה שלה פעם בקצב של שניים. "כיצד ייתכן?", שאלה, "ומדוע? מדוע אין לך לב?"
"אין", ענה. "אין לי לב".

בימים ובשבועות הבאים לבה שלה החל לכאוב. את הרעב התדיר למגע שהיה בגופה השביע תמיד, אבל לרעב שהתפתח בלבה לא היה לו כל מזון ומרפא להציע. הוא היה איש בלי לב.

עם הזמן למדה להכיר אותו היטב, את האיש בלי לב שלה. טוב לבו, שנגע בסובבים אותו, נשאר כפי הנראה מאותם ימים רחוקים בהם לבו פעם עדיין בחזהו, ונראה היה שקסמו האישי דבק בו גם הוא מעברו. גופו היה מלא בנתינה, וצניעות שכנה בין אבריו. ועם הזמן מילא את השקט סביבו במילים שסיפרו את עצמו. אבל לב לא היה לו.

גיליון 6

אוקטובר 2020, תשרי ה'תשפ"א

בשבועות שבאו אחרי כן עלה בה כעס לא פעם.
"אנשים בלי לב צריכים שיהיה בהם סימן. אות,
הרי אי אפשר לבלבל ככה את מי שנתקל בהם", אמרה.
והוא, חייך, אבל תשובה לא הייתה לו. "לך", זעמה לפעמים.
"אני לא רוצה איש בלי לב לצידי". והוא הלך. ללא לב שיגרום לו לצער גדול, וללא צער
שישבור את לבו.

וכשקראה לו חזר, כי הייתה חייבת שיהיה לצידה. הוא והשקט שלו. הוא והסערה של גופו.
ואז חמלה מילאה את לבה, על האיש בלי לב שלה. האיש שמסתובב בעולם, בין אנשים, ללא לב.
והרי ללב אין תחליף. הידיים – גם אם יגעו וילטפו את כל מי שקרוב לא ידעו אהבה מהי, הפה שינסך
לא ידע אם הסעיר את הרגש, והרגליים תמיד יפסעו במקומות לא נכונים ללא הלב שיוביל אותם.
כמה חמלה חשה על האיש בלי לב שלה.

בצר לה, פנתה למכשפים וידעניות שהציעו והבטיחו לה לב. רקחו מרקחות אותן ערבבה עם היין
שהשקתה אותו בלילות, מלמלו כישופים וברכות אותם רשמה על פתקים שונים שהוסתרו בין הסדינים,
והיו אף שנשבעו שיחדרו לנשמתו בלילה ויצמיחו לו לב חדש.

כסף רב שילמה בעבור ההבטחות שמעולם לא קוימו, ועם הזמן, צער גדול מילא את לבה על כך
שלאיש שכל כך אהבה לב, לא יהיה. בלילות, כשכבר נם את שנתו, שכבה ערה, כואבת, את לבו
שחסר, ואת לבה המלא. ולילה אחד, בעודה מהרהרת בו ובלבו החסר, עלה במוחה רעיון. "איך לא
חשבת על זה קודם", נזפה בעצמה.

מלאת התרגשות העבירה את יום המחרת. הכעסים והצער שמילאו את לבה תקופה כה ארוכה פינו
את מקומם לתחושות של חידוש ותקווה. היא תדאג שלאיש שלה יהיה לב. היא תעניק לו את היכולת
להרגיש, להתאהב, ולאהוב.

בלילה קראה לו. והוא בא. ובחדר בו למדו לנשום נשימות משותפות, הושיבה אותו ומסרה לו קופסא
תכלכלה עטופה בסרט מוזהב. "אני נותנת לך את הלב שלי אהובי. אני נותנת לך אותו כי אני אוהבת
אותך". והוא, נדהם מעוצמת הנתינה רועד כולו, פרם בעדינות את הסרט, פתח את הקופסא והחל
בוכה.

"מדוע? מדוע שאקח את לבך?"

"משום שממקום של אהבה אני נותנת לך אותו. בכדי שתוכל להרגיש, להתאהב ולאהוב", ענתה.

והוא לקח את לבה, והניח בחזהו, ורגש עז הציף את ורידיו ועורקיו, וכל גופו התמלא בו. הוא הביט בה
ונפשו יצאה אליה. "אני אוהב אותך", לחש לה. והיא חייכה אליו, הניחה ראשה על חזהו, ולא הרגישה
דבר.

לילה טוב קרין אהרון

הוא שוב ישב לבד מול התוכנית האהובה עליו. זו שמראיינת בכל פעם פוליטיקאי שקרן אחר. הוא אהב להתעצבן על התשובות שלהם ולצעוק לעבר המסך. כבר לא היה מי שיעיר לו על זה.

הוא אחז בכוס הוויסקי ולגם ממנה שוב. באיטיות השעין את ראשו המכסיף על משענת הכורסא הישנה. זו שהיא כבר מזמן רצתה לזרוק אבל לא הספיקה.

הוא סיים את המשקה וקם בתנועה חדה והחלטית, שהפתיעה גם אותו. כבר תקופה שהוא לא החלטי. מסתובב סהרורי בביתו שלו, כאילו שבכניסתה שלה לאדמה, נתלשה האדמה מתחת לרגליו. לחיצה חזקה על השלט והטלוויזיה השתתקה.

הוא נכנס למטבח ומילא כוס זכוכית קטנה במים. הוא אחז את הכוס ועשה את דרכו באיטיות לחדר השינה.

הוא עבר ליד התמונות מהטיול בתאילנד. אלו שהיא סידרה לאורך המסדרון. הוא נעצר ליד התמונה מהשוק והרגיש את ריח הדגים ממלא את המסדרון הצר. כמה נהנו בטיול הזה. טיול ראשון ארוך של שניהם לבד. הילדים כבר לא רצו להצטרף. כל אחד כבר בעולמו שלו. איך לא ידעו שזה יהיה הטיול האחרון שלהם ביחד.

הוא חיך חיך קטן ועצוב. כמה הם היו מאושרים ברגעים ההם. שניהם חייכו למצלמה. איזו תמימות. תהנו כל עוד אתם יכולים, רצה להגיד לעצמו של פעם, אבל זה כבר לא היה משנה. "מה שהיה היה", אמר בקול רם. אולי היה צריך להביא לעצמו עוד וויסקי, חשב. להרגיע את הכאב. את הגעגוע.

הוא נכנס לחדר והדליק את האור. הוא חשב שהוא עדיין יכול להריח את הבושם שלה אבל אולי הוא רק קיווה שהוא יכול.

הוא האט כשעבר ליד הצד הימני של המיטה, שעד לא מזמן היה שלה. משקפי הראייה הכחולים שלה עדיין היו מונחים על השידה החומה והסדוקה. כאילו מחכים שתחזור לקרוא את הספר החדש של ג'ון גרישם שהתחילה כשעוד יכלה לקרוא. כשהראש שלה היה פנוי לדברים אחרים, ולא לסרטן שאחז בה וסירב להרפות.

כל יום הוא הבטיח לעצמו שזו הפעם האחרונה. שהוא לא ימשיך עם זה. אבל הוא שוב לא הצליח להתאפק.

גיליון 6

אוקטובר 2020, תשרי ה'תשפ"א

דיריחון מקוון לסיפורים קצרים
רסי הציפה
מה שאתם קרייכים...
רסי הציפה



בצעדים זהירים ניגש לשידה שלה והניח את כוס
המים שלה בעדינות. ניגב את עדשות המשקפיים בחולצת הפסים שלו.
כשהיה מרוצה מרמת הניקיון הניח אותם בחזרה. מנסה להחזיר אותם
בדיוק כמו שהיו.

הילדים כבר לחצו שייפנה את הדברים. שיוכל להתקדם, הם אמרו. הוא אפילו לא טרח
לענות להם. הוא ידע מה טוב לו. היא היתה טובה לו.

הוא נכנס למיטה והתכסה בשמיכה הדקה. בצד שלה עוד נותרה שמיכת הפוך שלה, איתה ישנה בלי
קשה לעונת השנה.

"לילה טוב אהובה שלי." אמר כמו בכל לילה וניגב דמעה שזחלה לאיטה על הזיפים שלו.
לילה טוב אהובי, דמיין אותה עונה.

הוואלס האחרון

מרב בן-שושן

אני בכלל לא אחת שמתלוננת. מעולם לא הייתי. על מה יש לי בכלל להתלונן? ולמי? מי יקשיב לי בכלל? את מי אני מעניינת כבר? סתם זקנה ששכחו במסדרון. הנה, אני תמיד בשקט, לא צועקת ולא נדחפת, אני אפילו לא חייבת לקבל את התרופות שלי בזמן, הן ממילא לא יעזרו כבר. הרגליים האלו הרי לא יתחילו לרקוד פתאום, נכון?! מה אתה צוחק, אתה תרקוד איתי? הנה גם אתה כבר ממנה, לא מעניין אותך מה יש לאישה זקנה לספר. לך, לך לחברים הצעירים שלך.

אז אתה נשאר?! גם אני הייתי פעם צעירה אתה יודע, חביבי?

בטח שהייתי יפה. חתיכה, אז אמרו. לא כמו היום שהרגליים נפוחות כמו בלון. אתם היום קוראים לבנות בשמות מלוכלכים וחושבים שמישהי תביט בכלל. מה אתם הצעירים יודעים על אהבה בכלל? אהבה זה כמו וואלס, תשוקה, זה טנגו! אתם אין לכם סבלנות לוואלס, ישר טנגו. מפסידים את הכל, אתם.

כן, יש לי משפחה, בטח. הרבה משפחה, אבל הם עסוקים. יש להם את העניינים שלהם, סבתא זקנה זה רק צרות. אבל ככה זה בעולם. לצעירים אף פעם אין מספיק זמן, ולזקנים יש יותר מדי. אתה יודע, אני כבר חשבתי שהוא שכח אותי, את כל היתר הוא כבר לקח. אבל בסוף הוא לא שכח. הנה, ברוך השם, אני פה במסדרון מסתכלת על כל ההולכים, לפעמים אני עוצמת עיניים רק כדי שלא ידברו איתי. אין לי כוח לענות, אין לי כוח לשאלות של הרופאים האלו. מה הם יודעים? הם לא באמת מסתכלים בעיניים, אתה יודע. מעניין אותם רק המספרים שלי, מה עלה - מה ירד, לא מה אני מרגישה. אבל זה בסדר. ככה, הם לא יפריעו לו, אתה מבין?

די, אני כבר חיה יותר מדי זמן!

לא!, איזה חלומות יכולים להיות לזקנה כמוני?! כבר הפסקתי לחלום מזמן. כל מי שאני מכירה כבר לא חולם. על מה יש לי לחלום? רק שמישהו אולי ייזכר בסבתא זקנה ולא ישאיר אותי ככה למות לבד במסדרון.

לא, אתה חמוד! אתה יכול ללכת, אני לא מתלוננת אף פעם. הנה אני כבר לא לבד, הוא בא אליי. תלך, תלך עכשיו. רק כשתרקוד איזה וואלס פעם, תזכור אותי, סבתא זקנה מהמסדרון, טוב?!

אני צוללת אל תוך המים, נותנת לראשי להיבלע תחתם. חולצת הדריי פיט של אילן נדבקת לי לגוף, שולי מכנסי הריצה השחורים שלו מתנועעים סביב רגלי בעדינות, כמו עלי אצות. הראש שלי ריק ממחשבות, אני מוציאה אותו מהמים בנשיפה. אני פוקחת עיניים, מסנוורת. הוא מחכה לי על החוף, שומר על מרחק בטוח מהחול בעזרת צעיף המזגנים שלי, ומביט בי ולא בטלפון. לפני עשרים דקות יצאנו מהקליניקה הקפואה בצפון תל אביב, עם תור לניתוח בהול של כריתת שחלה ורחם לעוד ארבעה ימים. במכונית אילן מפתיע אותי בהצעה שנלך לים. הוא אוהב להפליג, אבל שונא לשחות, שונא חול ומי מלח, אבל יודע כמה אני אוהבת. אין לי בגד ים, אני דוחה את הרעיון. הוא חושב רגע ואז נזכר בתיק חדר הכושר שלו שבתא המטען.

אני יוצאת מהמים והוא מושיט לי מגבת בריח זיעתו. אנחנו מתלוצצים, מנסים לרכך את הבשורות בעזרת הומור שחור, מדברים על האפשרויות שנפתחו בפניו עכשיו לפרק ב'. עוד שעה נחצה את הכביש וגלך, כמתוכנן, להופעת מחול ונפגוש כמה זוגות חברים. הם יודעים שעברתי את יום הבדיקות בקפלן ושמשם נסענו לפגוש את המנתח ומחכים לשמוע עדכון.

זהו רגע שאמור לסמן את חיי משתנים, ואולי אף מתקרבים לסופם. אני מנסה להבין מה אני חושבת, מרגישה. אבל הילה בזהקת של חום ואור סוגרת עלי, אוטמת אותי. אני שואלת את עצמי מתי תחזור האפשרות לחשוב, מתי הרגשות יקבלו שוב צורה של תחושות ומילים. עיני מביטות עיוורות אל השמש כשהטיפות מתייבשות על גופי. אני לא מצליחה להרגיש את מה שהרגשתי קודם, כשצעדנו המומים מבית החולים אל המכונית, כשאני עדיין ספוגה במבטיהם החומלים של הרופאים, שישבו מולנו עם תוצאות הבדיקות והסריקות. עם המילים המפורשות שלא נאמרו אבל ראיתי על פניהם.

כשירדנו במדרגות, נמנעים מהמעלית המזדחלת מקומה חמש, הופתעתי למצוא בתוכי אהבה. לא כעס, לא פחד. רק אהבה וצער. לאנושות. לקוצר ידיו. לגופי, על כל מה שהוא עובר ויעבור. אני שוקעת בתחושת האהבה המוחשית, היוקדת הזו בפליאה, איך זה יכול להיות שזה מה שאני מרגישה. האם זה הלם? הכחשה? לא יודעת. זה מה שאני מרגישה. אבל עכשיו על החוף השמש שורפת בתוכי כל רגש. אני חושבת עליה. על הנמלה הקטנה, שנקלעה תחת רגלי כשצעדנו בשביל הלוהט מבית החולים אל המכונית. עיני הושפלו מטה, אל המדרכה. ושם ראיתי אותה. גוררת לאט, בנחישות, מקל קש ארוך וגדול עשרות מונים ממנה. לא מודעת לרגלי שצמעת מחצה אותה. כשעקפתי אותה בזריזות, חשבת, אם היא יכולה, אם היא מוצאת כוח, גם אני יכולה. טיפות אחרונות מתייבשות על גופי כשאני משננת לעצמי בלב. אם היא יכולה, גם אני יכולה.



לוטם בוקס

עכשיו אני כבר לא ממש בסדר, אני שוכח הרבה, מתבלבל ונופל. אבל מה שקרה אז אני לא אשכח. היינו החברים הכי טובים, מאז גן חובה לא עזבנו אחד את השני ותמיד שמרנו זה על זה. כיתה אחר כיתה עברנו ביחד וכל שנה חיכינו ביחד לקיץ המטורף שהיינו מארגנים לעצמנו. אסף, החבר הכי טוב שלי היה נער יפהפה, עם שיער שמסתדר לו ישר כשהוא קם בבוקר וחיוך כובש לבבות. לי נשאר להיות המצחיק והאמיץ, הליצן שמשעשע את כל החבורה.

כשהיינו במדגה ערב אחד, וישבה שם ליאת עם השיער הארוך שלה אסוף בצמה והריח המתקתק של הבושם שלה, הייתי חייב לתפוס את תשומת ליבה והחלטתי לעשות את הבלתי ייעשה ולקפוץ ממגדל המים ישירות לתוך המדגה.

היום אני כבר לא זוכר כלום ממה שקורה לי ביום-יום, אבל את הערב הזה אני לא אשכח. איך עליתי למעלה וכל צעד פחדתי יותר. שמעתי את צעקות החבר'ה שמעודדים מלמטה ואת אסף מסתכל במבט מודאג ושותק. במעלה המגדל כבר לא שמעתי כלום, רק ראיתי את החברים כמו נמלים קטנות על הקרקע זזים להם באיטיות ובהתרגשות. היה חם אבל למעלה הייתה רוח קרירה כזאת של תחילת סתיו ואני חשבתי שזו ההזדמנות שלי להיות המלך של החבורה.

וקפצתי.

אסף לא עזב אותי אף פעם. מהמיון וההחלמה ועד לשחרור מבית החולים והחיים עצמם. הוא שכר לשנינו דירה קטנה כי ידע שאבא שלי לא יצליח לטפל בי. אסף לא מוכן לדבר על מה שקרה, פעם שמעתי אותו בוכה וממלמל לעצמו: "למה? למה?" ופחדתי לשאול מה קרה אז העמדתי פנים שלא שמעתי כלום.

אני רק זוכר שרגע לפני שקפצתי ראיתי את הפנים של אסף. הוא היה לבן פתאום, חיוור, עם פה מתוח ומצח מלא קמטים באופן יחסי לבן 16. כל הגוף שלו דאג לי אבל העיניים היו הדבר היחיד שהביע רק אהבה וזה עזר לי להרגיש שאני יכול לעשות את זה.

ליאת היפה כבר מזמן לא נראית אותו דבר. הזיכרון שלה עם שיער אסוף בצמה התחלף בשיער קצר וגלי, היא חיה עם קובי מהכיתה. היא לא התייחסה אליי אז וגם לא אחרי זה. אני זוכר את המבט שלה שפזל אל קובי כל רגע ואני כועס על עצמי שבגללי אני לא בסדר עכשיו.

אני יכול להאשים את אסף, את ליאת, את כל מי שהיה שם. אבל זה אני. הזיכרון האחרון שלי מהרגע שבו הכל התהפך הוא הערב הזה במדגה, הירח שזרח והאיר את הכל, הרוח הנעימה של תחילת הסתיו וריח הדגים באוויר.

גיליון 6

אוקטובר 2020, תשרי ה'תשפ"א

המטרייה של רותי

עינת מזור

בגן של דורית היו מלא ספרים, לפחות בעיניים של ילדה בת 5, היה מותר לנו להחליף ספר בכל שישי, בתנאי שסיימנו את זה שבחרנו קודם. אני, הייתי מחליפה ספר כל שישי כי שתייתי את ההרפתקאות שבספרים כמו מים. המטרייה של רותי היה ספר שבהתחלה שנאתי, משהו בתמונות עם הבובות בשחור לבן והקומפוזיציה השאיר בי תחושה מאיימת, וכי אני כמו כל הילדים שגדלו בשנות השמונים, פירשתי תמונות בשחור לבן כסימן מובהק למשהו ישן, וילדים אוהבים דברים מוכרים. אז, המוכר שלנו היה בצבעים של אגפא. איכשהו עם הזמן זה הפך בכל זאת לאחד הספרים האהובים עלי, והייתי קוראת אותו בלי סוף.

ביסודי הייתי רזה וקטנה יותר מכולם, משקל נוצה ממש, והעונה שהכי אהבתי הייתה חורף. פעם אחת, ירד גשם והייתי בחצר ביה"ס עם המטרייה שלי, מטרייה אדומה עם נקודות לבנות, או אולי מטרייה רגילה.. בחצר שיחקו ילדים ואני צועדת עם המטרייה, המשקפיים, והמעיל הלבן, פתאום הגיעה רוח חזקה ממש ואני, עפה! ממש ריחפתי.

במציאות, זה כנראה היה משהו כמו רסיס שנייה שבו הרגליים לא צועדות אבל כן מתקדמות באוויר, נחתתי כמה מטרים קדימה מעצמי, נסחפת עם כיוון הרוח. אני זוכרת שהילדים בחצר ראו וצחקו, וזרקו איזה הערה "תראו את רותי עפה עם המטרייה שלה.." "אולי זה אני חשבתי בלב ולא באמת אמרו, סתם צחקו.

הייתי מוקסמת כל כך מהיכולת הפתאומית לעוף לכמה רגעים, שמהחוויה הזאת נעלמו להם, הילדים הלגלוג, וכל מה שמסביב, נשארה לה רק תחושת ריחוף מופלאה שאחזה בי, קסם שהמתכון הבסיסי שלו הוא ילדה קטנה, מטרייה ורוח.

כנראה שזה מה שאני מנסה לשחזר מאז, לפעמים בהליכה בלי לדעת לאן במשך שעות ברחוב, במסיבה, על הבמה, עם הכדורים, עם האלכוהול, עם הרצון הזה שמישהו יסחוף אותי מעל רגליי מרוב אהבה, בהתפזרויות.. הכל בניסיון להגיע לאותה תוצאה, פשוט להיות לכמה רגעים מעל מה שקורה במציאות. פנטזיה שחיה לה שם כזכוכית מנצנצת, רק שהמתכון שלה, מבקש עם השנים עוד ועוד מרכיבים. לפעמים הרצון הזה שורט אותי.. הנחיתה לא רכה.. וההתרסקות.. היא לתוך רסיסים דוקרים של מציאות. רצון, שהמתכון שלו היה פעם פשוט ילדה קטנה עם מטרייה, ורוח.

ידיים מחוללות בחול

ציפורה בראבי

ידיים מחוללות בחול.

אוספות חופן מוזהב, מונות גרגירי זהב אחד לאחד. אישה צעירה יושבת רפויה, עיניה מושפלות. ידיה ממשיכות ומונות. אוספות ומפזרות גרגרי חול לאט, לאט. לצידה תיק מקטיפה כחולה מעוטר תחרה עתיקה וחרוזים צבעוניים רקומים עליה וספר. תמיד יש ספר.

שיהיה במה להיראות עסוקה וגם לקרוא. לפעמים.

שערותיה המכסות נעות קלות, גופה שקט. שיערה כנוע לרוח החרישית. הידיים ממשיכות במחולן.

אח"כ אוספות הן כמות זעירה, היד נפרשת קעורה בנדיבות. גרגירי זהב מתעופפים עולצים חופשיים. חוזרים למקורם. נבלעים, משתלבים, נעלמים.

הים מולה שקוע באדוותיו, אוסף את גליו, מתרומם באיום וגולש לאט במין יאוש, בכניעה? נסוג לאחור. השמש החלה לצרוב יותר מידי. הרימה ראשה הלוהט, אספה את תיק הקטיפה הכחול, קמה, ניצרה את החול שדבק בה. הביטה שוב בים המתקדם ונסוג, השרוי בתנועה מתמדת. עסוק לעולם. היא לא.

היא נחה הרבה

מול הים

מול ספר

מול חברים

מול עצמה

כך היא צומחת, כך נובטים בה דברים.

אהבה בעיקר לפסל, גם ציירה מעט. מגע החימר בידיה. מגע העץ, השיש הקר. הלהיטו את מחשבותיה. את ידיה.

בכלל לא חשבה כשהיא מפסלת. בכלל לא התכוונה לכלום. ידיה נגעו ושינו. ליטפו את החימר, חיפשו את המסתתר בתוכו, לגלותו ולהוציאו לעולם. לפעמים לא היה שם כלום.

זה היה סימן עבורה לחזור לחדרה. לסגור את הדלת, לקרוא, לכתוב, לחשוב, לשתוק...

עתה הביטה אל הים והוא כדרכו נטש וחזר בגליו המתגבהים ושוקעים עצלים אל החוף. סגרה את הספר, התירוץ שלה לבהייה בים, קמה והלכה משם. לא הביטה לאחור. התקדמה לעבר הטיילת, התקדמה לעבר הסטודיו.

אשה מחימר ממתינה לה שם לראות מה יעשה בה.



חפשו אותנו גם בפייסבוק:
/rsisim.magazine

**הגהת הסיפורים והבעלות על זכויות היוצרים –
כל אלה באחריות הכותבים בלבד.
כתב העת רסיסים מאפשר במה לסיפורים
ואינו אחראי לשגיאות כתיב ותחביר בסיפורים.**

מייסדים: עדנה אפק ואליין דיין